

Tablica 2 przedstawia dodatnie wyniki wzrostu prątków gruźliczych na różnych pożywkach w zależności od dodatku glicerolu, przy czym najwyższy odsetek dodatnich wyników dała pożywka Loewenstein-Jensen na drugim miejscu pod względem wydajności okazała się pożywka Petraganiego a na trzecim Stonebrinka.

Z tablicy 3 wynika, że na 81 wyrosłych szczepów 30 szczepów wyrosło równocześnie na kilku różnych pożywkach tj. 37% a 51 szczepów wyrosło tylko na pojedynczych pożywkach tj. 51%, przy czym na samej tylko pożywce Loewenstein-Jensen wyrosło 18 tj. 22,2% szczepów, na pożywce Petraganiego tylko 16 tj. 19,8% wszystkich szczepów a na pożywce Stonebrinka tylko 17 tj. 21% wszystkich szczepów.

Wnioski

1. Pożywka Stonebrinka w diagnostyce weterynaryjnej nadaje się szczególnie do wyosabniania prą-

ków gruźliczych odmiany bydłowej z zanieczyszczonych materiałów zakaźnych pochodzących od zwierząt, ponieważ wzmaga ona ilość dodatnich wyników badań o 70% w stosunku do jednej z najlepszych znanych nam pożywek tj. pożywki Loewenstein-Jensena.

2. Stosowanie pożywki Stonebrinka obok Loewenstein-Jensena i Petraganiego zwiększa ilość dodatnich wyników wzrostu prątków gruźliczych o ponad 20%, pobranych z materiałów zakażonych człowieka gdyż na niej rosną szczególnie szczepy izo-niazydooporne.

Piśmiennictwo

- 1) Boissevain C. H.: Proc. Soc. Biol. N. Y. 54, 342, 1943.
- 2) Stonebrink B.: Thesis Utrecht. Van Gorcum and Comp. N. Y. 1951.
- 3) Stonebrink B.: Acta Tuberc. Scand. 35, 67, 1958.
- 4) Lesslie I. W.: J. Comp. Path. and Ther. 68, 1, 1959.

Z ZAGRANICZNEJ WETERYNARII

RYSZARD GANASIŃSKI lek. wet. — Łódź,
ALEKSANDER GOSTYŃSKI lek. wet. Warszawa,
PIOTR PIETRASZEWSKI lek. wet. — Warszawa,

ORGANIZACJA SŁUŻBY WETERYNARYJNEJ W MOSKWIE

W ramach polsko-radzieckiej współpracy naukowo-technicznej w lipcu 1959 r. zostaliśmy delegowani przez Ministerstwo Rolnictwa do Moskwy dla zapoznania się z organizacją i pracą moskiewskiej służby weterynaryjnej.

Po przyjeździe do Moskwy zostaliśmy przyjęci w Ministerstwie Rolnictwa ZSRR przez Głównego Inspektora Służby Weterynaryjnej dr A. A. Bojkę w obecności innych pracowników Głównego Inspektoratu Weterynarii oraz naczelnika moskiewskiej służby weterynaryjnej — dr A. W. Kowrigina. Z organizacją i pracą moskiewskiej służby weterynaryjnej zapoznał nas dr A. W. Kowrigin.

Miejską służbą weterynaryjną Moskwy kieruje Oddział Służby Weterynaryjnej, który podlega Moskiewskiemu Komitetowi Wykonawczemu, a pod względem fachowym — Ministerstwu Rolnictwa ZSRR. Na czele Oddziału Służby Wet. stoi kierownik Oddziału — Główny Lekarz Wet. m. Moskwy. Poza kierownikiem w skład Oddziału wchodzi następujący specjaliści: epizootolog, lek. wet. do spraw lecznictwa, lek. wet. do spraw nadzoru (nadzór nad rynkami, zakładami przemysłu mięsnego, stacją oczyszczania i odkażania wagonów) oraz dwóch ornitologów (w Moskwie opieka nad ptactwem miejskim należy do weterynarii).

Oddziałowi Służby Weterynaryjnej podlegają bezpośrednio:

1. Miejskie Laboratorium Diagnostyczne;
2. Jedenaście rejonowych lecznic weterynaryjnych;
3. Stacja Sanitarno-Weterynaryjna;

4. Centralna Apteka Weterynaryjna;

5. Zookombinat (prowadzi hodowlę ptaków i ryb ozdobnych. Posiada 4 sklepy z ptakami i rybami ozdobnymi, akwariami i klatkami dla ptaków. Zookombinat produkuje również gniazda dla ptaków miejskich).

Po teoretycznym zapoznaniu się z organizacją moskiewskiej służby weterynaryjnej, zostaliśmy zaznajomieni w terenie, w różnych dzielnicach Moskwy, z zakładami i urządzeniami weterynaryjnymi i ich pracą. Należy podkreślić, że mimo minimalnej ilości zwierząt gospodarskich na terenie Moskwy (np. tylko 1500 koni), służba weterynaryjna ma szeroki zakres działania i jest wysoko oceniana przez władze miejskie oraz cieszy się dużym autorytetem w instytucjach i przedsiębiorstwach, w których jest zatrudniona, albo nad którymi ma nadzór (mięsokombinaty, sowchozy w obrębie Moskwy, fermy drobiu, tor wyścigowy, garbarnia itd).

Lecznictwo zwierząt. Moskwa podzielona jest na 30 rejonów administracyjnych. Dwa — trzy rejonu administracyjne tworzą jeden rejon weterynaryjny. W każdym rejonie weterynaryjnym, których jest ogółem 11 (na terenie rejonu mieszka przeciętnie 500.000 mieszkańców) znajduje się Rejonowa Lecznica Weterynaryjna, która jest równocześnie ośrodkiem, regulującym pracę służby wet. danego rejonu weterynaryjnego. Dyrektor Rejonowej Lecznicy Weterynaryjnej jest równocześnie głównym lekarzem wet. rejonu. Podlegają mu rejonowa lecznica wet. oraz kontrolne stacje sanitarno-weterynaryjne na rynkach.

W lecznicy weterynaryjnej zatrudnionych jest 4—5 lekarzy wet. oraz służba pomocnicza (felczerzy wet., sanitariusze wet.), a w terenie obsługi rejonowej lecznicy wet. 18—20 pracowników wet. (lekarzy, felczerów i sanitariuszy), obsługujących głównie rynki.